

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ 3ου ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ “ΠΟΝΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ” ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΩΤΙΑΔΗ

ΠΟΡΤΟΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

www.alfa-studio.com 2010 804 801

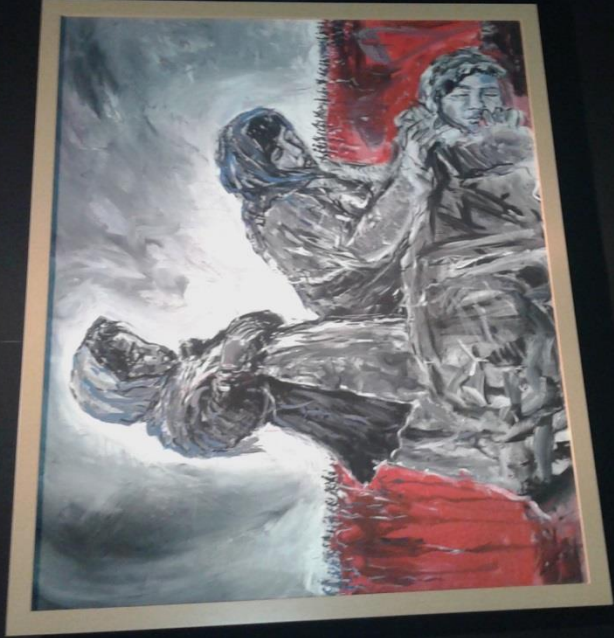
Small white informational card above the top painting.

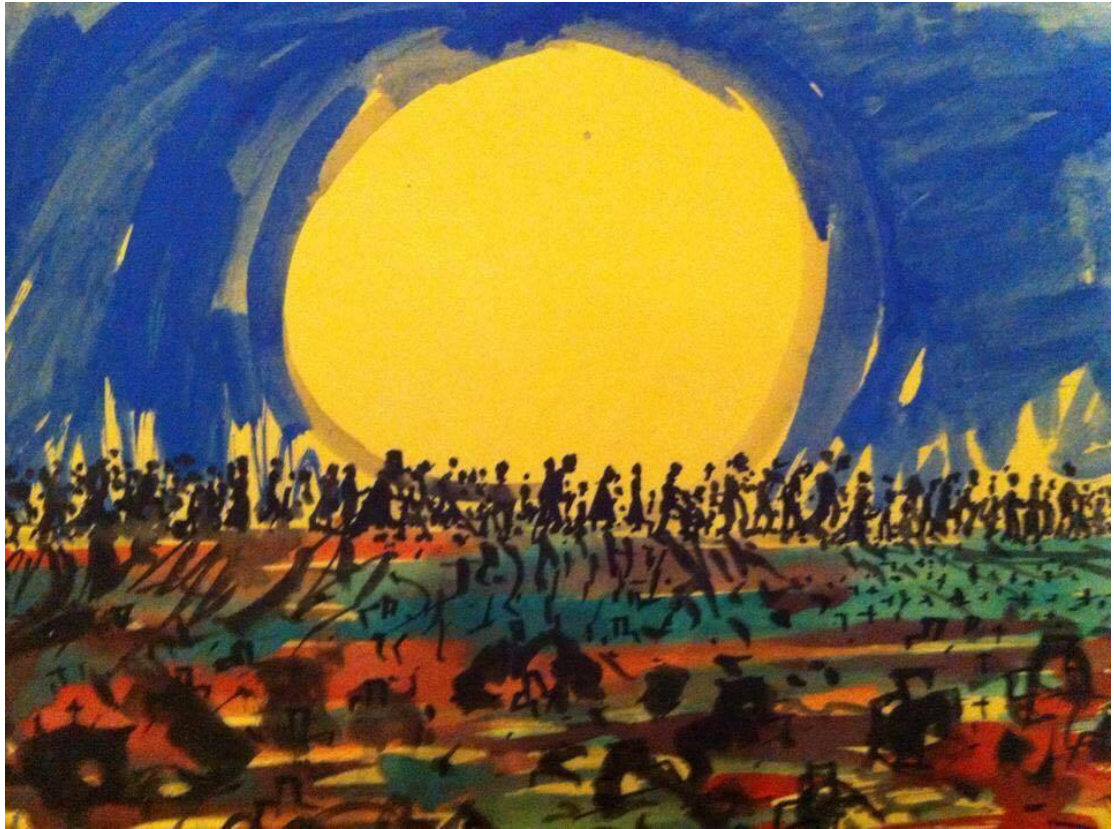
Medium white informational card below the top painting.

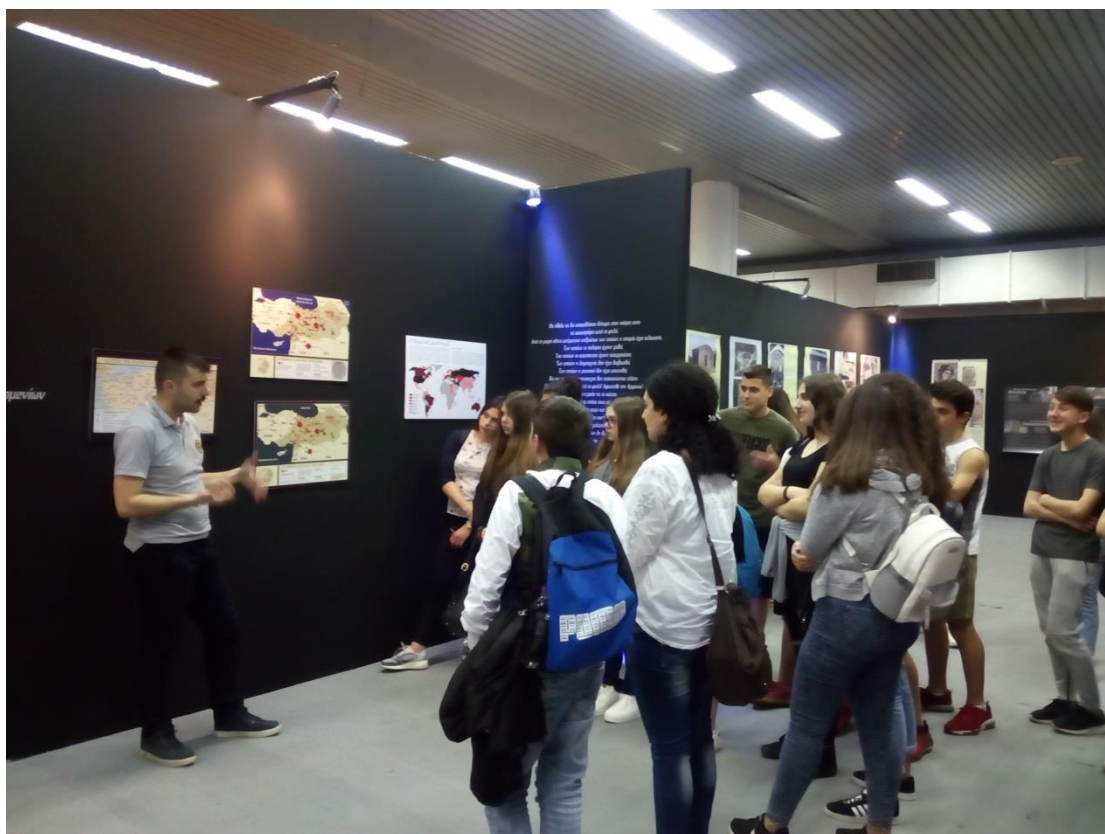
Small white informational card above the bottom painting.

Small white informational card above the bottom painting.

Την Τρίτη 15 Μαΐου 2018, η Γ' Γυμνασίου του 3ου Γυμνασίου Πτολεμαΐδας επισκέφτηκε την Πολυθεματική έκθεση "Πόντος, δικαίωμα και υποχρέωση στη μνήμη" στη Θεσσαλονίκη. Έκθεση που την επιμελήθηκε καθ' όλα ο καθηγητής Κωνσταντίνος Φωτιάδης. Διάρκεσε ως τις 27 Μαΐου και ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο. Η έκθεση αυτή συνιστά καρπό πολύχρονης και

πολύμοχθης προσπάθειας του κυρίου Φωτιάδη, ο οποίος υπερκέρασε τις οποιοσδήποτε μικρές ή μεγάλες αντιξοότητες προκειμένου η φωνή χιλιάδων σφαγιασθέντων και ξεριζωμένων να δικαιωθεί μέσα από τη μνήμη των μεταγενεστέρων -πολύ περισσότερο των παιδιών.

“Αν εθελούσια δεν γονατίσεις, ούτε νεκρό δεν μπορούν να σε γονατίσουν”. Αν παραγνωρίσω την Ποντιακή κραυγή, “Ν' αοιλή εμάς και βάι εμάς η Ρωμανία πάρθεν”, θα με κυνηγούν οι κραυγές των θρυμματισμένων από τους Τσέτες νηπίων στους Ποντιακούς βράχους, οι ρόγχοι των απαγχονισμένων Αρμενίων διανοσούμενων, οι πατημασιές των πεταλωμένων, ο άφωνος πόνος των βιασθέντων, το περήφανο βλέμμα του Πόντιου με την εθνική συνείδηση που δεν πεθαίνει, τα ζωντανά μάτια των αποκεφαλισθέντων Αρμενίων, η Αρμένισσα μάνα που θηλάζει το βρέφος με πηχτό αίμα, τα ακρωτηριασμένα σώματα των Ασσυρίων. [...] Αν λησμονήσω τον χορό του Ζαλόγγου στην Κόνακα θα με κυνηγούν οι Ακριτίδηδες, οι Χαραλαμπίδιδες πρόδρομοι των Καραολήδων. Αν λησμονήσω τις αφηγήσεις του Χοβιβιάν και τις γυναίκες στη Σασσούν θα με κυνηγούν οι στρατιές των δολοφονημένων και οι Αρμένιοι της διασποράς”

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Οι μαθητές περιηγήθηκαν στην έκθεση με τη βοήθεια ιστορικών που εθελοντικά συνέδραμαν με την καθημερινή παρουσία τους, τις γνώσεις, το μεράκι και την αγάπη τους, και ξεναγούσαν τα σχολεία, αλλά και τους απλούς επισκέπτες. Το ενδιαφέρον κορυφωνόταν από την ουσιαστική παρουσίαση των γεγονότων της γενοκτονίας τόσο Πόντο όσο και στην Αρμενία, την εισβολή στην Κύπρο, τους διωγμούς στην Κωνσταντινούπολη.

Πολύ σημαντική στιγμή ήταν η παρουσίαση της γενοκτονίας μέσα από το εικαστικό έργο – τεράστιο σε σημασία αλλά και αριθμητικά, καθώς περιλαμβάνει πάνω από 350 έργα- του Gjergj Kola, του ζωγράφου από την Αλβανία που αγκάλιασε με απίστευτη ευαισθησία και συγκίνηση τον διωγμό και την προσφυγιά ενός λαού, που δεν ήταν ο δικός του, όμως το δράμα των λαών δεν γνωρίζει σύνορα. Το δράμα του κάθε λαού είναι το δράμα του Ανθρώπου.

Κλείνοντας την επίσκεψη-προσκύνημα, γιατί έτσι κατασταλάζει στις ψυχές των επισκεπτών, οι μαθητές είχαν τη δυνατότητα να γράψουν τις εντυπώσεις τους αλλά και να συμπληρώσουν ένα ερωτηματολόγιο σχετικό με τη συλλογική μνήμη και τα βιώματά τους - όσοι είχαν- από τους παππούδες τους.

Ωστόσο, το βασικό που έμεινε στη σκέψη όλων μας είναι η συνειδητοποίηση ότι το δράμα της προσφυγιάς δεν αφορά απλά τους Πόντιους, τους Μικρασιάτες, τους Θρακιώτες. Η γενοκτονία δεν είναι των Ποντίων, είναι γενοκτονία των Ελλήνων, είναι η γενοκτονία του Μείζονος Ελληνισμού, είναι η γενοκτονία ενός λαού. Είναι η γενοκτονία του Ανθρώπου.

Στις 17 Οκτωβρίου 1997 πήρα, γράφει ο Κωνσταντίνος Φωτιάδης, με fax το παρακάτω

ποίημα με τίτλο “Ρωσοπόντιοι” που έγραψε ο ποιητής Ντίνος Χριστιανόπουλος.

ΡΩΣΟΠΟΝΤΙΟΙ

Σε μια λαϊκή αγορά, ένας νεαρός Ρωσοπόντιος, άπλωνε κάτι ψευτοπράγματα για πούλημα σε μια κουβέρτα. Απέναντί του ένας κοτοπουλάς, μόλις τον είδε, άρχισε να τον βρίζει:

“Τουρκόσποροι, τι θέλατε και ήρθατε στην Ελλάδα; Ήρθατε να μας φάτε το ψωμί μας; Να φύγετε. Δε σας θέλουμε”. Ο Ρωσοπόντιος δεν ήξερε ελληνικά, δεν καταλάβαινε. Φώναξε τον παππού του, που στέκονταν λίγο πιο πέρα και είχε ακούσει τις φωνές. Εκείνος, ατάραχος, πλησίασε τον υβριστή (στο μεταξύ είχε μαζευτεί και κόσμος) και του είπε με άπταιστα ελληνικά της Οδησού: “Άκου, παιδί μου, μια κουβέντα θα σου πω και βάλτην καλά στο μυαλό σου: Εάν εσύ είσαι Έλληνας, εγώ είμαι Έλλην”. Τα είπε καθαρά και απομακρύνθηκε, ενώ ο κόσμος ενθουσιάστηκε και χειροκροτούσε. Καλοτύχισα κι εγώ τον εαυτό μου που αξιώθηκα ν' ακούσω τέτοιο ποίημα.